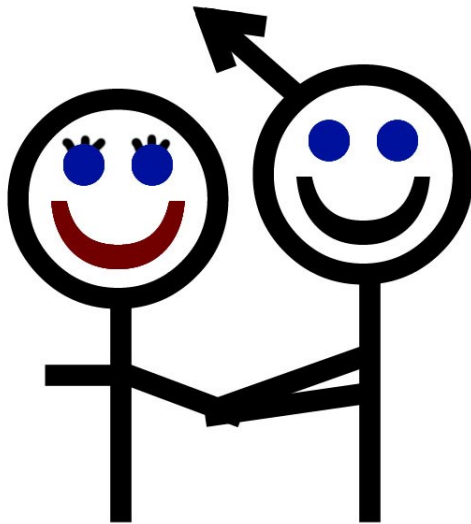

Könsroller, feminism och kvinnomisshandel

En skrift om den moderna feminismens
konsekvenser, samt en sund och enkel
väg ut ur en ond cirkel.

Torbjörn Ström

Könsroller, feminism och kvinnomisshandel

En skrift om den moderna feminismens konsekvenser, samt en sund och enkel väg ut ur en ond cirkel.

Torbjörn Ström

Återgivande av innehållet får ske efter tillstånd från författaren. I andra fall vid utrag eller längre citat, ange Nationella kvinnoförbundet som källa med utsatt Internetadress: *www.nd.se/nkf*.

Könsroller, feminism och kvinnomisshandel

VÅLDTÄKTER OCH SEXUELLA TRAKASSERIER mot svenska kvinnor har på senare år ökat kraftigt i både antal och brutalitet. De feminister i etablissemang som låtsas representera Sveriges kvinnor har som bekant inte alls reagerat på detta faktum, utan istället hjälpt till att skyla över den obehagliga verkligheten. Inte ens de skulle numer kunna slingra sig undan invandrarnas enorma överrepresentation eller det kvinnoförakt som råder i sådana kretsar ifall de tog tag i den frågan på ett seriöst sätt, och mångkulturen är givetvis viktigare än att minska övergreppen mot svenska kvinnor.

Men i debatten om kvinnomisshandel har feministerna nu fått en fråga där de kan låtsas stå på de vanliga kvinnornas sida och har mindre svårigheter att bortförklara mångkulturens skadliga inverkan. Inte för att den inte finns där. Invandrarna är säkerligen överrepresenterade även i detta sammanhang. Men deras hustrumisshandel drabbar ju inte svenska kvinnor i samma grad som deras våldtäkter. Ett betydligt viktigare faktum är att svenska patrioter inte har ägnat samma möda åt att belysa invandrades hustrumisshandel som vi har gjort åt deras våldtäkter. Således kan etablissemang nu göra i denna fråga precis som de tidigare kunde göra med våldtäkterna: ljuga och förtiga så mycket de orkar utan att behöva bekymra sig om sanningen.

Det vore intressant att få fram statistik om invandrades överrepresentation ifråga om hustrumisshandel och hustrumord. Men detta ska inte handla om invandrare utan om svenskar. Det är dessvärre ett faktum att ett antal kvinnor varje dag misshandlas av sina svenska män.

Feministernas egentliga mål

Feministernas analys av varför kvinnor misshandlas av sina män består av omotiverade kopplingar mellan alla deras hatobjekt och kvinnomisshandel. *Det feministiska etablissemanget har nämligen inte som mål att minska kvinnomisshandeln, utan att utnyttja sådana tragiska händelser för att främja sina egna syften.*

Så brukar det förstås heta då vi belyser våldtäkter och liknande som begås av invandrare. Men det finns faktiskt en avgörande skillnad, nämligen att kopplingen i vårt fall obestridligen finns där. Ingen kan bestrida att om vi hade den hypotetiska möjligheten att återflytta de etniskt främmande invandrarna till sina hemländer – under en femårsperiod eller så – så skulle våldtäkterna minska. Det är helt enkelt en självklarhet. Främlingar begår i runda tal hälften av våldtäkterna i Sverige. (Det är svårt att få någon exakt statistik eftersom SCB och BRÅ vanligtvis räknar alla med svenskt medborgarskap som ”svenskar”.) Dessutom begår de nästan alla de våldtäkter som präglas av särskild grymhet och sadism. Så om inte svenskar plötsligt skulle börja våldta dubbelt så ofta, skulle våldtäkterna halveras i antal. De mest extrema fallen skulle nästan försvinna. De *allra* mest extrema fallen skulle faktiskt försvinna helt. Att fyra, sex eller tio svenskar våldtagit en flicka i nedre tonåren är något som vi praktiskt taget aldrig hört talas om, medan vi kan läsa nästan varje vecka om invandrare som begått just denna handling.

Med andra ord: vi upprörs över våldtäkterna och ”utnyttjar” dem för att kunna införa åtgärder som *garanterat skulle minska våldtäkterna radikalt*. Det är lika löjligt som att påstå att Trafiksäkerhetsverket ”utnyttjar” bilolyckor för att kunna minska antalet döda och lemlästade i trafiken.

Feministerna, å andra sidan, blir säkert upprörda av kvinnomisshandel – liksom alla vi andra – men de utnyttjar den för att få stöd för åtgärder som *inte* kommer att minska antalet misshandlade kvinnor.

Vad feministerna vill uppnå med sina kampanjer mot kvinnovåld är på sikt att *avskaffa kärnfamiljen som samhällsnorm och avskaffa alla könsroller* ur den svenska kulturen. Detta vill de göra bland annat genom att införa ”genusmedveten” uppfostran och inläring i skolan och på dagis. I teorin ska det bli en helt ”könsneutral” uppfostran, där pojkar och flickor behandlas exakt lika.

I praktiken handlar det givetvis om motsatsen, att tvinga pojkar och flickor att göra samma saker och bete sig likadant.

Detta är feministernas ”lösning” för att komma åt kvinnomisshandeln. Det är denna ”lösning” som presenteras för de välmenande och snälla karlar som nu ansluter sig till det så kallade Manliga Nätverket mot kvinnovåld. Anders E. Olsson, styrelsemedlem i Stockholmsgruppen av denna de nyttiga idioternas förening, skrev en insändare till Aftonbladet den 9 december 2004:

Nu tar vi nästa steg, män

Den senaste tidens initiativ av män runt om i landet mot mäns våld är glädjande. Nästa utmaning för oss män är en djupare analys av hur pojkar formas av vuxna och hur män och kvinnor tillsammans ständigt återskapar föreställningar om hur män bör vara.

Vi behöver berätta om hur pojkar stympas i sin uppväxt genom att vuxna förväntar sig att pojkar är vilda och tar till våld. Erkänn de själsliga sår som pojkbebisar får när de är ledsna men blir betraktade som om de var arga. Vi behöver ifrågasätta det obegripliga faktum att det största hotet mot att vara man, är att bli misstänkt för att vara bögg. Eller vara kvinnlig.

Vi behöver nu komma in i andra andningen i alla nystartade manliga nätverk runt om i Sverige. Risken är annars att glöden svalnar. Än värre blir det om vi män undviker att ta in den kunskap som feminister och genusvetare skapat. Då kan vi till och med motverka jämställdheten.

Lösningen är tyvärr inte enkel, inte heller snabb. Det handlar om att lära sig nytt. Att män och kvinnor redan idag inser att män vill och är kapabla att lära sig nytt är ett viktigt första steg. Vårt nästa är att skaffa oss kunskap.

Ska man skratta eller gråta åt eländet? Han har då verkligen lärt sig de feministiska tankegångarna! Lägg märke till hur han framhåller att anhängarna *måste* ta till sig feministernas dogmatiska ”genusforskning”: män som verkligen försöker motverka kvinnomisshandel, *men på ett annat sätt än genom att acceptera feminismens dogmer* – kan ”till och med motverka jämställdheten”. Och de stackars pojkbebisarna, mamma mia. Ursäkta mig medan jag tar en skatttpaus.

Snälla, lilla Anders. Har du barn? Jag har två – en flicka och en pojke. De betedde sig olika praktiskt taget så fort de kommit ut till denna värld. Pojken var vildare, flickan lugnare. Enligt feministernas teorier beror det på att jag och min fru ”höll i dem på olika sätt” eller andra lika krystade förklaringar – att vi skulle ha varit mer hårdhänta med pojken och pussat honom mindre, eller något i den stilen. Detta går givetvis inte att motbevisa om man inte filmat barnens uppfostran minut för minut, vilket gör det till ett perfekt redskap för feministerna.

Ungar är förstås inte *bara* olika på grund av sitt kön. Vissa småpojkar på dagis var mycket lugnare än min dotter, som kan vara nog så sprallig. Vissa pojkar är mindre utpräglat pojkaktiga, vissa flickor mindre utpräglat flickaktiga. Män kan ha vissa typiskt kvinnliga egenskaper och vice versa, eftersom vi fungerar olika som individer. Det är naturligt. Icke desto mindre säger den samlade visdomen från tjuogoelvatusen generationer föräldrar före mig att små pojkar *är* vildare än små flickor, att det inte är något man *gör* dem till.

Min son och dotter leker med leksaksdjur på helt olika sätt. Flickan låter djuren prata med varandra, leker ”mamma, pappa, barn” med dem och låter dem rädda varandra från elaka plastdinosaurier. Pojken låter alla djuren slåss mot varandra under högljudda rytanden för att se vem som är starkast. Då de leker tillsammans försöker de samsas och leker vanligen något slags melanting. Flickan kan uppskatta de våldsamma inslagen och pojken ”mamma, pappa, barn”, men ibland blir det bråk då de vill leka på olika sätt. Båda älskar att leka vilda lekar med mig och tjarar ofta om att jag ska leka elakt troll och jaga dem. Men då de leker var för sig, alltså just när de *inte* påverkas av någon annan, märks en närmast övertydlig uppdelning i typiskt flick- respektive pojkbetende.

Min lilla dotter, liksom de allra flesta små flickor, tycker om att pyssla. Hon älskar att rita, att lägga pärlplattor och bygga med klossar. Jag har försökt få grabben att rita, men han kastar hellre kritorna i väggen – eller ibland på sin syster, om inte jag eller min fru är i närheten. Han är mycket träffsäkrare med kastade föremål än sin äldre syster, ett typiskt manligt drag enligt de ”biologistiska” forskare ni feminister skyr som en vampyr skyr dagsljus. Antagligen måste jag omedvetet ha hårdtränat honom i kast med liten leksak,

bara för att få honom att stämma in på våra "föreställningar om hur pojkar ska vara". Min dotter håller på att lära sig skriva tidigt, ett typiskt kvinnligt drag enligt biologisterna. Otvivelaktigt har min fru hjärntvättat henne i smyg för att få henne att stämma in på våra "föreställningar om hur flickor ska vara".

Ibland har jag fått pojken att rita genom att med stort tålmod sitta med honom och hjälpa till, och jag tror säkert att han börjar rita på egen hand förr eller senare. Jag ritade mycket när jag var ett par år äldre än han är nu. Men min dotter plockar med glatt humör fram papper och pennor själv och lägger sig på mage och ritar, och har tyckt om det sedan tvåårsåldern. Det motsvarande, och ännu mer utpräglat, gäller för pärlplattor. Däremot bygger båda med klossar. Då min dotter är klar med ett torn eller hus kallar hon dit mig och min fru för att vi ska få beundra verket, betraktar det själv med stor stolthet och säger "Det ska stå kvar tills i morgon så att jag kan titta på det innan jag går till dagis, för det är så fint!" Då min son är klar med ett torn får vi också komma dit och beundra det. Sedan får det i bästa fall stå kvar i fem minuter innan han med stor förtjusning river det.

Visa av tidigare gråt och tandagnisslan, brukar vi även beskydda flickans klossbyggen mot hans terroristaktioner genom att förmana honom att *inte* förstöra dem. Det behöver vi inte göra med flickan eftersom hon sällan river sin brors skapelser, och dessutom brukar han själv riva dem strax och vill ibland att hon ska vara med på leken.

Är det manne detta som den välindoktrinerade feminist-Anders menar med att vi "förväntar oss att pojkar är vilda och tar till våld"? Att vi säger åt pojken att han inte får riva ner tornet, medan vi inte anser oss behöva säga till flickan?

Problemet med feministisk barnuppfostran är att det helt enkelt inte går att uppfostra ungar "könsneutralt" utan att samtidigt behandla dem fel. Skulle vi vara noga med att behandla dem exakt lika, så skulle vi förstås även förmana dottern att hon inte får riva sin brors torn. Men då skulle vi visa dottern att vi inte litar på henne trots att hon förtjänar det, eftersom hon (nästan) alltid låter bli utan att vi säger till henne. Om vi istället låter bli att förmana sonen i förväg river han ofta ner sin systers verk. Då blir hon ledsen och arg, och jag

måste skälla ut grabben och tvinga honom att hjälpa till med att bygga upp alltihop igen.

Vart man än vänder sig har man ändan bak, som det heter. Om jag och min fru inte tog hänsyn till att barnen faktiskt är olika. så skulle vi göra ett dåligt jobb som föräldrar.

Lyckligtvis har vi inte gjort på det sättet. Vi *har* behandlat dem olika eftersom de *är* olika – och ju äldre och mognare ungarna blir, desto bättre kommer de överens. De vet att de inte får slåss med varandra eller förstöra för varandra, och gör det allt mer sällan. Det var mycket lätt att lära dottern det, betydligt svårare att lära sonen – men det gick. Hade vi oroat oss över att vi behandlade dem ”könsstereotyp” och istället försökt behandla dem exakt lika, så hade det inte gått.

Nej, vet ni vad, snälla små feminister: jag tänker helt enkelt uppfostra mina barn på ett hyfsat traditionellt sätt. Hur låter det? Illa, förstår jag, men jag tänker göra det i alla fall. Jag tror nämligen inte alls att könsroller är begränsande: jag tror att de är värdefulla för att hjälpa barn att bygga upp sin identitet. Min dotter kommer därför att få gå i kjol eller klänning som hon vill, eller sina jeans med blommor på. Hon kommer att få göra fina halsband och plocka buketter eftersom hon älskar det. Hon vill till och med gå på balettlektioner, och det får hon också göra. Hon ser så himla söt ut när hon trippar runt med ett saligt leende och gör piruetter. Hon gillar att få smycken i julklapp eller födelsedagspresent, och det kommer jag att ge henne. Och min son kommer inte att få ha klänning eller kjol eller rosa tröja, för det ska inte pojkar ha. Han kommer att få leka våldsamma lekar med sina plastdjur, där tigrar, krokodiler och dinosaurier går lös på varandra. Han kommer att få springa runt med sina små kompisar med en knallpulverpistol i högsta hugg och ropa ”Pang! Du är död!” bäst han vill. (Nåja, mellan läxdags och läggdags i alla fall.) Han kommer också att få en moppe när han fyller femton – eller snarare arbeta ihop till den, för det anser jag är bättre uppfostran.

Blind dogmatism skulle naturligtvis vara skadligt. Jag har inget att invända mot att min son leker ”mamma, pappa, barn” med flickorna ibland, och jag försöker lära honom att göra lugna saker, lära sig att vara tyst och koncentrerad och inte bara leka vilda lekar. Och om flickan vill ha en moppe när hon

blir femton, varför inte? Men om pojken ville ha en docka med rosa klänning (ingen risk, men om) så skulle jag ge honom ett leksaksdjur istället. Någon måtta får det vara.

Jag försöker inte *tvinga* in mina barn i sina respektive könsroller, men jag uppmuntrar dem att *växa* in i dem. Och ju äldre de blir, desto tydligare blir det att de *gillar* det. De *vill* växa upp till flicka respektive pojke. De *vill* finna sin könsrollsidentitet.

Det är nämligen så att pojkar och flickor är olika. Alla mänskliga kulturer, från de mest primitiva till de mest avancerade, har könsroller. Exakt hur dessa ser ut varierar, även om det finns vissa grundläggande likheter, men alla folkslag på jorden har en könsrollskultur som förs vidare till varje ny generation. Könsroller är helt enkelt så grundläggande för vår identitet att ifall vi vuxna inte hjälper våra barn att växa in i sina könsroller blir resultatet inte alls att de blir "fria" från dem, utan att de skapar *egna* könsroller utan hjälp av sina föräldrar eller sin egen kultur.

Och här är anledningen till att könsroller verkligen är viktiga i detta sammanhang, fast på det rakt motsatta sättet mot vad feministerna hävdar: Jag kommer att förmana min son mycket kraftigare om han slår en flicka än om han slår en pojke. Jag kommer att lära honom att man inte får slå flickor, inte ens om de retas med en.

Det är alltså den stora poängen med den här utläggningen. Internationellt sett har svenskarna liksom resten av västvärlden mycket *få* fall av hustrumisshandel, och den som ändå sker är *inte* förankrad i vår kultur. Och det beror på att vi hela tiden gjort *raka motsatsen* till vad feministerna nu vill få oss att göra: vi har behandlat pojkar och flickor *olika*. Vi har lärt pojkarna att man *inte får* slå flickor, att det är *fegt* att slå flickor.

Det är ett framgångsrecept för att få bukt med hustrumisshandeln – som vi faktiskt har fått, om man ser det ur ett internationellt och/eller historiskt perspektiv. Inget civiliserat samhälle har haft en kultur som är mer *emot* kvinnomisshandel än den svenska, eller där det varit mindre utbrett. Förhoppningsvis kan vi minska antalet ännu mer i framtiden. Men om samhället fortsätter att försöka avskaffa könsrollerna och på andra sätt förstöra vår kultur, kommer det istället att bli allt vanligare.

”Det ingår i vår kultur”

Enligt feministerna är det förstås tvärtom: kvinnomisshandel ”Ingår i vår kultur, som bygger på att kvinnan är underordnad mannen och ska lyda honom”.

Se där, vi har en kultur i alla fall! Som bekant existerar det inget svenskt folk, och Mona Sahlin har förvisso sagt att någon svensk kultur inte finns, ”bara små grodorna och midsommarstången och sånt där”. Men tydligen misssade hon en väsentlig del av den svenska kulturen.

Svensk kultur består av små grodorna, midsommarstången och att spöa frugan med jämna mellanrum så hon lär sig att lyda. Någon som känner igen sig?

I den debatt som avslutade Liza Marklunds tre avsnitt långa programserie om kvinnomisshandel var Jan Guillou, för en gångs skull, den ende som hade något vettigt att säga och som gav feministerna mothugg. Han sade, och jag håller i allra högsta grad med, att påståendet att kvinnomisshandel ingår i vår kultur helt enkelt är osant, punkt slut. Han påpekade att det helt enkelt *inte händer* att grabbarna sitter i bastun och någon kläcker ur sig: ”Jo, för fan, sen gav jag käringen en omgång så hon lär sig hålla käften”.

Precis så enkelt är det. Om något alltid utgör en smutsig hemlighet när det sker, ingår det *inte* i ens kultur. Visserligen skryter inte heller män från t.ex. muslimska kulturer om saken, då det inte heller där ses som ett ideal – i ett riktigt lyckat äktenskap lyder hustrun utan att man behöver slå henne. Men i dessa kulturer är det på ett helt annat sätt accepterat. Manliga släktingar eller vänner kan hjälpas åt att ge en hustru stryk – genom att hålla vakt, spåra upp henne om hon flytt, eller bara genom att låta honom hållas och ge honom en medkännande klapp på axeln över att hustrun ”tvingat” honom att ge henne stryk genom sin olydnad. (I extrema fall kan de även hjälpa till att mörda henne för att bevara familjens ”heder”.) Det är måhända denna kultur som feministerna förväxlat vår kultur med. Gudrun Schyman drar ju som bekant likhetstecken mellan svenska män och talibaner.

Givetvis är det kvalificerat nonsens. Sådant går helt enkelt inte för sig bland svenskar! Om en svensk man skulle be en annan svensk om hjälp med att

spöa hustrun för att hålla henne i schack, så är sannolikheten många gånger större att den andre svensken skulle anmäla honom, säga upp kontakten, uppmana hustrun att skilja sig, och/eller ge honom en fet smäll – än att han faktiskt skulle hjälpa till med nidingisdådet.

För det är just vad hustrumisshandel ses som i den svenska kulturen: nidingverk. Sådant gör man bara inte.

Schyman är dock inte ensam. Enligt feministernas senaste visdom är hustrumisshandel inget avvikande beteende, utan ett *normalt* sätt för svenska män att ”hävda sin manlighet”.

Som argument pekar man på undersökningar som visat att 46% av alla svenska kvinnor blivit utsatta för våld av en man. Det är en siffra som låter hög och därför passar feministernas syften. Den som inte tänker efter får lätt intrycket att 46% av de svenska männen misshandlar sina kvinnor, vilket är rena vansinnet. Om vi, som ett löst antagande, räknar med att en genomsnittlig kvinnomisshandlare misshandlat fem olika kvinnor, ska vi dela siffran med fem och får då fram den rimligare siffran 9%. Det är förstås mycket lånat ifrån någon exakt siffra, men den ligger garanterat närmare verkligheten än 46%. Den verkliga siffran ligger troligen en bra bit under även 9%, inte minst om man drar bort de invandrare som misshandlar.

Till sist ska man påpeka att det i de allra flesta fall inte rör sig om grovt våld. Naturligtvis är det illa även med lindrig kvinnomisshandel, men man ska ju inte få för sig att någonstans mellan, säg 2% och 9% av de svenska männen slår sin kvinna blodig. Dessa fall är långt mycket mer sällsynta, kanske omkring tiondel av det totala antalet kvinnomisshandlare. Återigen, de siffror man kan komma fram till genom enkel matematik, sunt förnuft och avvägda gissningar är givetvis inte det minsta exakta – men de ligger inom rimlighetens gränser, och så länge ingen ordentlig undersökning görs kan vi inte få fram något mer exakt.

Statistik åsido, måste man ta hänsyn till hur omgivningen reagerar på hustrumisshandel. Om ett beteende är normalt inom ramen för ens kultur, reagerar omgivningen inte starkt negativt. På sin höjd smackar de med tungan och säger att ”det var ju synd att det skulle behöva komma till detta”. Är den

svenska kulturen sådan? Är det så svenska män reagerar på kvinnomisshandel? Känner vi igen oss?

Man kan verkligen fråga vad syftet med dessa vanvettiga påståenden är. Det dyker upp en inre bild för mig av en man som slår sin hustru medan han säger: ”Det är helt normalt, alla gör det! Jag försöker bara hävda min manlighet!”

Men vi behöver inte vänta på ett svar. Ulla Hoffman (v) sade under Fadimekonferensen, som sändes den 24 januari, att ungefär en svensk kvinna var tionde dag mördas av sin svenske partner. Den slutsats vi måste dra av detta är enligt henne följande galenskap: ”Familjen är den farligaste platsen för en kvinna.”

Jomennisst. Eller också kan man dra den, i mitt tycke, något mer logiska slutsatsen att det är farligt för kvinnor att ha en brutal hustrumisshandlare som partner.

Min hustru darrar, fru Hoffman. Nu inser hon äntligen att det inte alls är farligt att gå ut i ett invandrartätt område efter mörkrets inbrott, utan att det är mycket farligare att vara hemma med mig och barnen. Rätt som det är – *poff*, *ba'* – så smäller det. Så fort hon antyder att det vore trevligt att gå ut med sina arbetskompisar eller att det vore hyggligt om jag ville ta disken just ikväll – smack! Där får du för att du inte är man!

Lite historia

Hustrumisshandel i sin grövre form har givetvis alltid förekommit i den svenska och nordiska historien, men det har aldrig varit accepterat – *aldrig*. Inte på hela den tid som de historiska källorna sträcker sig, det vill säga över tusen år.

Ser vi så långt tillbaka som till vikingatiden, kan vi konstatera att kvinnor betraktade redan en örfil från mannens sida som en stor kränkning, och att det faktiskt kunde räcka som orsak för skilsmässa. Det finns också exempel på fäder och bröder som helt sonika hämtade hem en kvinna som behandlades illa av sin man – även sedan en kvinna gift sig stod hon nämligen under ättens beskydd. Lagarna från för- och tidigkristen tid visar också att man utkrävde

högre straff för våld mot kvinnor. Enligt den äldre västgöotalagen var dråp på en kvinna ”nidingsverk” och straffades med fredlöshet, medan dråp på en man medförde ganska lindriga straff. Enligt andra lagar bestraffades misshandel av en kvinna med dubbla böter jämfört med om man slog en man.

Under den kristna medeltiden var ett äktenskap så gott som oupplösligt, och kvinnan gick miste om sin ätts beskydd sedan hon gift sig. Även om det ska betonas att lyckliga äktenskap var normen och att grova kränkningar mot hustrun var ovanliga, innebar det naturligtvis en svårare sits för de kvinnor som hade olyckan att bli gifta med en notorisk hustrumisshandlare. Vidare innebar den kristna kulturen, från omkring 1300-talet och fram till 1800-talet, en officiell underordning av kvinnan, som uttryckligen sades vara underlägsen mannen.

Det fanns emellertid även kristna tänkare och författare som inte alls såg kvinnan som underlägsen, utan tvärtom framhöll vikten av att se henne som en jämbördig partner i äktenskapet. Den gamla uppdelningen i ansvarsområden fanns hur som helst långt innan kristendomen ens kom till Norden. Alla historiska och arkeologiska belägg talar faktiskt för att den funnits så länge det funnits människor. Kvinnorna hade ansvaret för hemmet och barnen, männen för jakt och krig, medan man ofta delade ansvaret för jordbruksarbete med mera. Bilden är betydligt mer nyanserad än feministerna vill låtsas. Det fanns kvinnor som var rika och mäktiga, kvinnor som skrev böcker, reste och bedrev politik och handel. Det fanns till och med enstaka kvinnliga krigare, framförallt under vikingatiden, men faktiskt även under medeltiden. Att kvinnan förväntades ta hand om hemmet och barnen innebar *inte* att hon var ”kedjad mellan spisen och sängen”.

Ett särdeles ohederligt knep är då de utropar alla kvinnor genom historien som tagit på sig manliga uppgifter till något slags feminister och låtsas som om dessa strävat efter att göra sig fria från ”manligt förtryck”, när de i själva verket så gott som alltid agerat inom ramen för vår kulturs värderingar. De kvinnor som av olika skäl axlat den manliga rollen som krigare och härförare har aldrig påstått att andra kvinnor borde följa efter, och hade säkerligen hänskrattat åt tanken att byta ut sin manliga krigarskara mot kvinnor. De många män som tvingats ta hand om barnen och hemmet sedan hustrun avlidit har

knappast sett detta som något ideal, eller velat anlita en man som barnflicka. Och de många kvinnor som tvingats sköta grovarbetet på gården när mannen dött eller varit borta i årtal, har knappast jublat över sin frihet från hans ”förtryck”.

Att ha hand om hemmet och barnen var inte någon lätt eller oväsentlig uppgift, tvärtom. På den tiden uppfostrades barnen med arbete från tidig ålder, vilket kunde betyda skillnaden mellan relativt välstånd och djupaste fattigdom, eller rentav mellan liv och död. För de äldre barnen, liksom för eventuella pigor och drängar, var husfrun – som hon kallades – inte bara en trygg och god mamma utan också en arbetsledare. ”Hemarbete” innebar inte att sitta i ett hörn och knyppla medan hon höll ett öga på småttingarna. Att laga mat gjordes inte genom att slänga in en pizza i mikron, utan började vid att hon (eller den hon beordrade till det) tog fram råvarorna – eller hämtade en höna och tog fram yxan. Att baka bröd började med att ta fram mjölet – eller mala det, om det inte fanns någon kvarn i närheten – och göra upp en eld i eldstaden eller spisen. Vidare var det många kvinnor som bryggde öl, sydde kläder för försäljning eller andra saker som krävde en hel del kunnande och skicklighet. Allt detta medan mannen vanligtvis arbetade från soluppgång till solnedgång, ute på fälten eller med något hantverk, så att de kunde försörja sig och i bästa fall uppnå ett visst mått av trygghet och välstånd. Den enkla sanningen är att män och kvinnor var totalt beroende av varandras arbete, och att det var precis lika synd om den kvinna som inte hade någon man, som om den man som saknade kvinna.

Långt senare under historien kom yrkesarbete utanför hemmet, i de högre samhällsskikten och ännu senare även i de lägre, att kräva mindre fysisk styrka. Samtidigt blev hemarbetet mindre betungande genom den tekniska utvecklingen. Ännu senare gjorde det mindre antalet barn och den högre livslängden att de år då man hade småbarn kom att utgöra en allt mindre del av en kvinnas liv, och de äldre barnen började gå i skolan på dagtid. Därigenom förändrades villkoren och kvinnor började yrkesarbeta i allt högre grad.

Länge förundrade man sig över att kvinnor *ville* yrkesarbeta, och många ansåg att de inte skulle göra det. Numer är denna uppfattning ovanlig – men många av oss män skulle gärna se att kvinnorna stannade hemma under

småbarnsåren, och faktum är att de flesta kvinnor gärna skulle göra det om möjligheten gavs. Feministerna vill till varje pris undanröja den möjligheten. Enligt dem är det inte fråga om någon historisk process där män och kvinnor samarbetat genom att göra det de gjorde bäst, utan om ett systematiskt ”förtryck” som grundar sig på att kvinnan varit ”fånge” i hemmet. Det är förstås ett lika poänglöst påstående som att det skulle vara mansförtryck att männen hade krav på sig att utföra grovarbete, sätta mat på bordet eller dra ut i krig. Det var helt enkelt en naturlig uppdelning. Och en moderniserad version av samma uppdelning – där kvinnor kan yrkesarbeta, men utan att man kräver att de ska göra det i lika hög grad som männen – är fortfarande sund och riktig.

Visst har det funnits utslag av kollektivt kvinnoförtryck under vår historia. Häxprocesserna är kronexemplet, där vidskepelse i kombination med vissa prästers kvinnosyn ledde till händelser som utgör en vidrig skamfläck i vår europeiska historia. Under dessa processer kunde man inte bara misshandla, utan tortera och lemlästa kvinnor för att få dem att erkänna att de var häxor. Men det var ett kvinnoförtryck riktat mot de fattiga och avvikande i första hand och vanliga bondkvinnor i andra – inte rika och mäktiga kvinnor, ”starka” kvinnor, som enligt feministerna ska ha varit så förföljda och utsatta.

Verkligt starka kvinnor kunde förvisso hamna på bålet, men i *de* fallen spelade det sällan eller aldrig någon roll att de var kvinnor. Jeanne d’Arc torde vara det mest kända exemplet. En man som varit i hennes sits hade också avrättats, med den enda skillnaden att man använt ordet kättare istället för häxa.

Och även idag ”avrättas” – genom svartmålning, politisk utfrysning, hot om avsked, hetskampanjer i massmedia – verkligt starka kvinnor som vågar gå emot strömmen. Svaga kvinnor som följer den politiskt korrekta flocken, utan att göra motstånd ens då andra kvinnor och unga flickor offras på mångkulturens altare och får sina liv förstörda av gruppvåldtäkter och annan kulturberikning, går däremot säkra. Tack så mycket, kära feminister. Tack för ert stöd till ”starka” kvinnor som aldrig sticker upp mot överhetens påbud och aldrig vågar yttra en politiskt inkorrekt åsikt.

Bortsett från sådana extrema undantagsfall som häxprocesserna, som inte hade det minsta samband med hustrumisshandel, har kvinnomisshandel aldrig varit accepterat hos oss. Det har aldrig ingått i vår kultur på samma sätt som det fortfarande gör i vissa andra kulturer. I jämförelse med samtida samhällen har den nordiska kvinnan alltid haft en fri ställning.

”Lite stryk får de tåla”

”Lite stryk får de tåla” var titeln på Liza Marklunds programserie. Tyvärr förekommer den attityden bland svenskar (och i mycket högre grad bland finnar). Men då gäller det inte alls den sorts hustrumisshandel som togs upp i programserien.

Den sorts ringa hustrumisshandel som accepteras i Finland och fortfarande dröjer kvar i den svenska kulturen är enstaka örfilar och liknande. Ibland slår kvinnan först och mannen slår tillbaka i samband med äktenskapliga gräl. Ibland är kvinnan ”ful i mun” när hon grälar på sin man, och han anser sig då ha rätt att ge henne en hurring.

Detta kan förstås trappas upp eftersom det inte finns någon klar gräns för vad en man får göra mot sin kvinna innan det går över i ”riktig” hustrumisshandel. På så vis leder denna attityd till att även grövre hustrumisshandel *tolereras* i högre utsträckning än där man lyckats införa den striktare kulturella normen att män helt enkelt inte får slå kvinnor, punkt slut.

Vad som bör göras är hur självklart som helst: vår kultur bör vidareutvecklas i den riktning den redan varit på väg. Det ska inte vara accepterat att slå sin kvinna, inte ens ge henne en örfil. Smärre överträdelser får vi nog lov att tolerera – något annat vore orealistiskt – men inte acceptera. Vi bör inte lära oss att det är okej med en örfil då och då. Vi ska inte slå våra kvinnor över huvud taget.

Och de allra flesta av oss gör inte det heller. Svenskarnas acceptans även för ringa kvinnomisshandel – och därmed toleransen för grövre sådan – minskade stadigt ända fram till dess att feministerna bröt denna positiva utvecklingstrend genom att insistera på jämlikhet på alla områden. Numer kryllar filmer och tv-spel av spåda kvinnor som spöar skiten ur horder av män. Visst,

det är bara på låtsas – men att tro att det inte lämnar några avtryck i ungdomars medvetande är nog att hoppas för mycket.

Och nu har de alltså tänkt sig att pojkar och flickor ska uppfostras på exakt samma sätt, och pojkarna inte längre få lära sig att det är fejt att slå flickor. Hur någon kan inbilla sig att detta ska minska kvinnomisshandeln är ett mysterium.

Feministernas analys

Idag finns knappt någon som helst tolerans, ännu mindre acceptans, för hustrumisshandel. Näst efter våldtäkt och sexuella övergrepp är grov kvinnomisshandel måhända det brott som man har minst överseende med bland svenskar i gemen. Det säger en hel del om den ställning kvinnan har i vår kultur.

Om en man får reda på att hustrun varit otrogen eller liknande kan vi möjligen *förstå* om han slår henne, ifall det rör sig om en engångsföreteelse och inte är särskilt grovt. Men detsamma kan sägas i den omvända situationen ifall hustrun lyckas puckla på sin man med ett tillhygge. Då anser vi att den misshandlade parten i viss mån har sig själv att skylla – men också att den som slår får skylla sig själv om han åker på ett fängelsestraff på kuppen. Vi kanske har en viss förståelse för vredesutbrottet, men vi tycker inte att han gjorde rätt. Och om något, så har vi större förståelse ifall det är kvinnan som misshandlat mannen istället för tvärtom. Vi kanske rentav ser ett komiskt drag mitt i tragiken om frun spöat sin otrogne man med en stekpanna, vilket vi inte gör ifall mannen spöat sin otrogna hustru.

Men nu är det inte denna sorts enskilda misshandelsfall som debatten handlar om. Det handlar om upprepad misshandel i ett parförhållande: fysisk och psykisk misshandel som går ut på att kontrollera och bryta ner kvinnan. Den som såg Liza Marklunds programserie fick många förtjänstfulla inblickar i hur sådan misshandel går till. (Det var nämligen nästan fritt från feministisk rappakalja under de första två avsnitten; istället fick flera offer och en föröware komma till tals.)

Feministerna vill inbilla oss att denna sorts kvinnomisshandel beror på ojämlikhet beträffande löner och andra ekonomiska faktorer; på att män och kvinnor har delvis olika roller i samhället, och på att kärnfamiljen fortfarande utgör vår kulturs ideal för samlevnad. Dessa påståenden ska härmed smulas sönder innan vi kommer fram till en kortfattad men klok icke-feministisk analys, att kontrastera mot feministernas ordbajseri och krystade nonsens-teorier.

- 1) *Löner och ekonomi.* Totalt ekonomiskt beroende kunde en gång i tiden hålla en kvinna bunden till en misshandlande man, eftersom hon helt enkelt inte kunde försörja sig på egen hand. Att hon tjänar en tusenlapp mindre i månaden för samma jobb lär däremot inte inverka på hennes möjligheter att ta sig ur ett sådant förhållande.

Eller menar feministerna att en kvinna som har mycket lägre lön än sin man löper större risk att bli misshandlad? Statistik, tack. Ni kan inte göra sådana påståenden utan att ha ordentligt på fötterna, vilket jag misstänker att ni inte har. Och skulle det vara på det viset, börja i så fall jobba för att ge sjuksköterskor, dagisfröknar och lågstadielärare högre lön, för höge farao, istället för att koncentrera er på att kvotera in kvinnor bland VD:s och toppchefer eller på att få kvinnor att bli officerare och brandmän.

- 2) *Könsroller.* Som sagt har vi i den svenska kulturen könsroller som fungerat alldeles utmärkt för att göra kvinnomisshandel oacceptabelt. Det ingår i allra högsta grad i våra könsroller att män *inte* får slå kvinnor. Att dessa könsroller ibland kan genomgå vissa förändringar är naturligt. Att som feministerna försöka urholka dem helt är däremot att säga av den gren som de svenska kvinnorna sitter på.
- 3) *Kärnfamiljen.* Egentligen finns det inte så mycket att säga här – eller också kan man fylla en hel bok – eftersom konflikten är total. Vi är lika stenhårt *för* kärnfamiljen som feministerna är *emot* den. Kärnfamiljen, som de allra flesta svenskar fortfarande har som ideal, är också vårt ideal. Det går inte att aktivt hindra homosexuella eller ”trekanter” eller andra märkliga konstellationer att leva ihop (det vore ju rätt jobbigt med en ”samlevnadspolis” som förhörde folk om rumskompisen verkligen

bara är rumskompis) men deras förhållanden ska på inga som helst villkor likställas, juridiskt eller kulturellt, med den sunda familjbildning som är samhällets kärna och säkrar vårt folks framtida fortlevnad. Vi må tolerera (eller inte) vilka andra samlevnadsformer som helst, men kärnfamiljen har en unik och självklar särställning och borde stödjas och uppmuntras på alla sätt.

Etablissemangets negativa syn på kärnfamiljen och könsroller har lett till ett rent sanslöst antal splittrade familjer. Att somliga äktenskap bör brytas upp, inte minst sådana där kvinnan misshandlas, är vi nog alla överens om, men *två tredjedelar*? Skulle detta vara bättre för barnen, eller kvinnorna, eller den stora majoritet av män som aldrig burit hand på sin kvinna?

Även om varje tillstymmelse till kärnfamiljen som samhällsnorm avvecklades, skulle män och kvinnor ändå dras till varandra, eftersom det är naturligt för oss. Ett litet antal män är kvinnomisshandlare av den kontrollmaniska, patologiskt svartsjuka sorten. Varför skulle dessa få det svårare att hitta partners i ett samhälle där kärnfamiljen inte var norm utan undantag? Varför skulle deras offer få lättare att bryta sig loss ur det skadliga förhållandet? Kort sagt: *var i helsike finns sambandet*? Finns det några som helst rationella skäl att tro att kvinnomisshandlarna skulle sluta misshandla bara för att kärnfamiljen upphörde att vara norm? Att barn från splittrade familjer skulle löpa *mindre* risk att växa upp till hustrumisshandlare?

”Patriarkala strukturer”

Det är i själva verket mycket enkelt, och samtidigt invecklat *in absurdum*. Feministernas kolossala teoribyggen fyller hela böcker, och det vore ett sisyfosarbete att smula sönder dem bit för bit.

I all korthet ser feministerna kvinnomisshandel *inte* i första hand som ett förtryck från den man som slår, utan från ”patriarkala strukturer” som uppmuntrar kvinnomisshandel för att hålla kvinnorna på mattan. De patriarkala strukturerna är på samma gång överallt och ingenstans; de är alla män, men

samtidigt ingen man. De är mystiska och osynliga, och de är till för att förtrycka alla kvinnor.

De patriarkala strukturerna är alla vi män som förtrycker kvinnor, ofta utan att själva veta om det, därför att vi har mer makt och högre lön än kvinnor. Och *egentligen* vill vi att de ska bli misshandlade, bara för att de inte ska få högre lön än vi?

I den ovannämnda debatten antydde i alla fall Gudrun Schyman, måhända den ledande feministen i dagens Sverige, att det förhöll sig på just det viset. Vi män skaffar oss makt och höga löner genom kvinnoförtryck – ”och sedan tar man avstånd från de allra värsta uttrycken för det”. Hon sade faktiskt så, med en ton som antydde att avståndstagandet bara är låtsat. Innerst inne vill jag tydligen att kvinnor ska få stryk. Konstigt att jag blir så upprörd då det händer, fast det kanske jag bara låtsas bli, utan att veta om det, eftersom jag är fast i de patriarkala strukturerna. Suck...

Tack och lov att jag känner kvinnor som har vett i skallen, annars skulle jag kunna bli kvinnohatare bara av att lyssna på Gudruns och hennes anhangs bisarra föreställningar som trumpetats ut i massmedia dag ut och dag in.

Min fru är sjukgymnast, jag är nybliven ingenjör. Typiskt kvinnligt, typiskt manligt. När jag får jobb kommer jag troligtvis att ha högre lön än hon. Kommer jag då att börja slå henne? Snälla Gudrun, jag vill faktiskt veta. Hur ska jag göra för att jag inte ska slå min fru? Måste vi byta jobb med varandra? När jag uppmuntrar henne att begära löneförhöjning, hur ska jag då kunna tygla min manliga förtryckarinstinkt som gör att jag *egentligen* vill att hon ska få lägre lön, vilket i sin tur ska göra det lättare att misshandla henne för att hålla henne fjättrad mellan sängen och spisen? Kan jag begära löneförhöjning själv, eller kommer det att leda till att jag i manlig triumf kommer hem, spöar henne för att inte maten står på bordet och kräver att hon ska stanna hemma i lägenheten resten av livet? Om jag tror att hon skulle trivas bättre med att jobba deltid och att det dessutom vore bättre för barnen, får jag då säga det till henne, eller är det en dold förtryckarmekanism avsedd att hålla henne tillbaka i karriären? Om jag byter däck på bilen medan hon städar, löper jag då risk att börja misshandla henne? Det är så mycket att tänka på när man försöker stå emot de patriarkala strukturerna...

En realistisk analys

Den icke-feministiska analysen av kvinnomisshandel är betydligt kortare: de män som misshandlar sin kvinna gör sig skyldiga till ett brott och ska sättas i fängelse och/eller tvångsvårdas, beroende på misshandelns art och hur ofta den upprepas. Kort sagt, det ska behandlas som vilket brott som helst.

Vad gäller de män som slår en kvinna vid något enstaka tillfälle är det helt enkelt ett brott som alla andra. Den enda anledningen till att det är värre än om han istället slog en manlig vän är att man hos oss inte får slå tjejer, och att det därför bör straffas hårdare – som man gjorde redan på vikingatiden.

Vad gäller de notoriska hustruplågare som debatten kretsat kring, som konstant misshandlar sin kvinna fysiskt och psykiskt, hotar henne till livet och förföljer henne ifall hon försöker bryta sig loss, är de i regel patologiskt svart-sjuka och har ett maniskt behov att kontrollera kvinnans minsta göromål. I dessa fall handlar det alltså helt uppenbart om rena mentala störningar, som kanske kan botas om de döms till tvångsvård. Om inte, så borde man i de mest extrema fallen kunna spärra in dem för gott hellre än att kvinnan ska tvingas leva i skräck. Man måste givetvis kräva lika stark bevisning som i varje annat brottmål, men det borde inte innebära några större svårigheter om sådana brott får den prioritet de förtjänar.

I vilket fall som helst borde utsatta kvinnor givetvis få mycket bättre stöd från samhället än vad som är fallet idag. Det är skamligt när polisen inte har tid att bevaka en kvinna som fruktar för sitt liv. En attitydförändring kanske vore på sin plats, men till stor del beror det säkerligen på resursbrist till följd av den kraftiga ökning av brottsligheten överlag som vi sett i det mångkulturella Sverige.

Vi måste naturligtvis avveckla mångkulturen och därmed frigöra polisresurser för annat än bekämpning av invandrarnas löjligt stora brottslighet. I övrigt kan man framförallt se till att kvinnojourerna fungerar bättre, för i slutändan är det alltid den misshandlade kvinnan som själv måste bryta förhållandet. Andra människor kan ge henne stöd, men det hjälper föga om hon sedan går tillbaka till misshandlaren.

”Opinionsbildning”, som är feministernas favoritsysselsättning, är däremot bortkastad tid – om man inte har som mål att främja identitetsförvirring och normlöshet. Svenska folkets opinion står klar sedan länge: kvinnomisshandel är fegt, skamligt och omanligt.

Att hävda vår manlighet

Visst har vi män ett behov av att hävda vår manlighet. Vi kan hävda den genom våld – genom att slå andra män i en boxningsring eller genom att misshandla folk på stan. Vi kan också hävda den genom att domdera över våra kvinnor och slå dem ifall de inte lyder. Hur vi gör beror främst på vilken kultur vi är uppfostrade i.

Vi kan även hävda vår manlighet på helt andra sätt, för de manliga instinkterna är inte bara en samling råa våldsimpulser. Det finns också något djupt tillfredsställande i att skydda kvinnor och barn, att försörja vår familj, eller att övervinna strapatser. Inom vår kulturkrets har vi varit mycket duktiga på att ta tillvara de manliga beskyddarinstinkterna och rikta de våldsamma impulserna åt rätt håll, mot våra fiender eller till våldsamma sporter och liknande. Att somliga män ändå vänt sina aggressioner mot kvinnor är tragiskt, men faktum kvarstår: ingen kultur har lyckats bättre än den svenska. Denna kultur håller nu på att urholkas bit för bit, inte minst genom feminismens försorg.

Ridderlighet, kallades det nordeuropeiska mansidealet förr i tiden. Enkla små saker som att hålla upp dörren för kvinnor, vad är det om inte ett sätt att visa respekt? Att erbjuda sig att bära matkassarna, vad är det om inte sund omtanke som samtidigt ger oss tillfälle att på ett vardagligt sätt demonstrera vår manlighet? Inte sju ton tror vi att kvinnor inte kan öppna en dörr på egen hand! Inte heller pöser vi av stolthet och förväntar oss ett långt tacktal från kvinnan vi burit kassarna åt. Ett tack räcker, gärna ett leende. Får man ingetdera tycker man kanske att hon är lite dryg av sig, det är allt.

Det är lätt att förstå att sådana enkla handlingar av manlig omtanke gör det mindre sannolikt att samme man ska slå en kvinna. Utom, förstås, för dem som insjuknat i feminism. De tror istället att vi vill förtrycka kvinnor genom

att hålla upp dörren åt dem. (Nej, det är inget skämt, det sägs vara ett sätt att ”bekräfta de patriarkala strukturerna”.)

Fortsättningen på samma ideal är att skydda och hjälpa kvinnor och barn. Denna tradition har feministerna lyckats förstöra mer framgångsrikt än de små vardagliga sätten, eftersom de är nog så krävande. Alltför många svaga män tycker säkert att det är skönt att slippa de kraven.

Till exempel ska vi ingripa om vi ser en annan man trakassera en kvinna, på vilket sätt det än må vara. Feministerna har bekämpat denna tradition med sin falska och löjliga ”girl power”-kultur. Idag sprids myten att kvinnor kan slåss precis lika bra som män i hela populärkulturen. Det är så dumt och orealistiskt att jag inte ens tänker argumentera emot det. Visst kan och bör tjejer lära sig att försvara sig om de måste, om ingen ”riddare på vit häst” finns i närheten. Framförallt i dessa mörka tider. Men det är fortfarande vår sak att försvara kvinnor och skydda dem från våld om vi har möjlighet till det. Många av oss svenska män gör fortfarande det – men inte lika många som förr.

Förr i tiden var det också ett faktum att de allra flesta män självmant stannade kvar till sist på ett sjunkande fartyg. Vi är fysiskt starkare än kvinnor, och vi hade kunnat göra precis tvärtom. Vi hade kunnat mota bort kvinnorna från livbåtarna och sagt ”män och barn först”. (I somliga kulturer, när man färdas genom ett område där det kan finnas minor, går kvinnan tjugo meter framför mannen.) Vi hade också kunnat slåss som djur om livbåtarna, vilket för den delen vissa gjorde. Att stanna kvar till sist krävde sin man, och vissa klarade helt enkelt inte av det. De fick motas bort från livbåtarna av andra män för att ge förtur åt kvinnor och barn. Men de allra flesta stannade självmant så länge det fortfarande fanns kvinnor och barn som kunde räddas, för det var så en riktig man skulle bete sig.

Sådana saker bekräftade att vi *behövs*, att vi har våra egna, exklusivt manliga uppgifter i samhället som kvinnor varken kan eller ska fylla åt oss. Värnplikten var ett annat sätt. Blotta vetskapen att om det blir krig så drar alla vi män ut för att försvara vårt land, för att skydda kvinnorna och barnen, gav oss gemenskap och bidrog till att stärka vår manliga identitet på ett positivt sätt.

Idag är värnplikten i praktiken avskaffad. Tack vare feminismen har vi också avskaffat ”kvinnor och barn först”, och vi har kvinnliga militärer, poliser och brandmän som inte ens behöver nå upp till samma fysiska krav som männen. Och feministerna ser inga skäl att stanna upp. ”Jämlikheten” ska vara total och allenaordande; *ingenting* ska förbli exklusivt manligt eller kvinnligt. Helst ska ingenting ens vara mans- eller kvinnodominerat. Vi män ska inte ha några särskilda uppgifter, inte ha något som gör oss till män.

Efter flodvågskatastrofen i Thailand publicerades en intervju med en svensk som genast organiserat överlevande nordbor till räddningsaktioner. Han berättade att han sett flera stuvuxna unga män sitta och trycka på en höjd medan unga kvinnor hjälpte till nedanför. Män som betett sig på det viset för bara en generation sedan hade skämt ut sig, och för två generationer sedan hade de knappt kunnat visa sig utomhus efteråt. Kanske hade de lärt sig sin feministiska hemläxa: ni män behövs inte, ni behöver inte vara modiga och manliga, vi kvinnor klarar oss utan er.

Det är inte utan att jag själv ibland känner att jag just i en sådan situation, då de verkligen skulle ha behov av starka män, skulle vilja säga ”visst, klara er själva då”. Det är inte utan att den där lilla djävulen i mig skulle vilja råka på Hoffman medan hon just blir misshandlad eller håller på att drunkna, gå förbi med ett hänskratt och säga ”nej, ni klarar er så fint utan män”. Men jag skulle inte göra det. Jag är uppfostrad bättre än så, i vår svenska kultur som säger att en riktig karl självklart riskerar livet för att skydda kvinnor och barn.

Våra feministiska massmedia definierar idag inte en enda positiv företeelse som manlig. En gång i tiden var manlighet synonymt med mod och styrka. Numera finns det bara en enda sak som ständigt kopplas till manlighet: våld mot kvinnor. Vad inbillar de sig egentligen att det uppväxande släktet ska tro, om inte att kvinnomisshandel är det gängse – och enligt feministerna “normala”, även om det samtidigt fördöms – sättet att bekräfta sin manlighet? Vilka slutsatser förväntar de sig att pojkar ska dra när de aldrig får veta om någon positiv manlig roll? När många växer upp med frånvarande fäder, eller fäder som inte själva vet vad manlighet är i vår kultur? Och när de samtidigt växer upp tillsammans med invandrarkillar som behandlar tjejer med förakt?

Skulle detta vara att föredra framför den svenska kulturen?

I vår kultur, som än så länge behåller greppet om större delen av det svenska folket, är kvinnomisshandel något som fördöms starkt. Män ska skydda kvinnor, inte slå dem. Huruvida vi lyckas förmedla dessa värderingar till nästa generation är upp till oss. Förr eller senare måste vi dock få bort den feministiska dominansen ur etablissemangen och sätta punkt för den mångkulturella mardrömmen, annars kommer vi att förlora vår kultur.

I sitt tal den 24 januari visade Ulla Hoffman precis vad feministerna är ute efter. Någon naiv person hade frågat henne när den svenska kulturen skulle påverka invandrarna och få dem att sluta med sitt "hedersvåld".

Det uppenbara svaret är förstås "aldrig". Hur många gånger har vi inte fått höra att det är vi svenskar som måste anpassa oss till det mångkulturella samhället?

Hoffmans svar på frågan var istället: "Bevare mig för den svenska kulturen". Kan det sägas tydligare?

Förutom den degenererade skräpkultur som omger oss, tar det också ifrån oss vår manlighet då vi låter oss hypnotiseras till att inte reagera över hur mångkulturens härjningar drabbar våra kvinnor. Om dagens samhälle plötsligt blivit verklighet för några generationer sedan hade det blivit kravaller på gatorna redan efter den första gruppvåldtäkten: gärningsmännen hade kunnat skatta sig lyckliga om lynchningen blev snabb och smärtfri, och resten av invandrarna hade fått packa sig hem fortare än kvickt. *En enda* våldtäkt av typen "fyra män från Mellanöstern på en trettonårig svensk flicka" hade räckt för att vi skulle sparka ut dem ur landet utan att acceptera några som helst ursäkter i stil med "de flesta invandrare är inga våldtäktsmän" eller "svenskar begår också våldtäkter". Våra kvinnor och flickor var helt enkelt för viktiga.

Idag sitter de svenska männen kvar och svär i tv-sofforna. De reagerar inte ens då *hundredrals* av våra unga flickor blir våldtagna på sätt som är så grymma, sjuka och perversa att man nästan brister i gråt bara av att läsa rätttegångsprotokollen.

Det är en skandalös flathet, en skamfläck utan motstycke i vår historia. Vi skyddar våra kvinnor sämre än någonsin. På det personliga, privata planet

beter sig de flesta svenskar fortfarande som män. Men som kollektiv betar sig de svenska männen som en samling pacificerade mähän.

Och det är till stor del feminismens fel. När svenska män blir heligt förbannade över invandrares våldtäkter, får feministerna det till att vi blir arga inte för att vi vill skydda våra kvinnor, utan för att vi tror att vi äger dem. Det är en sjuk anklagelse, en pervers skymf mot de svenska männen. Men det fungerar, det får oss att tveka, just eftersom vi *inte* tror att vi äger dem och absolut inte vill att någon ska tro det om oss.

Vi måste sannerligen börja hävda vår manlighet på allvar – genom att skydda våra kvinnor, som man gör i vår kultur. Vad som behövs är sannerligen inget ”manligt nätverk mot kvinnomisshandel” med en samling fjolliga feminister i ledningen, utan en patriotisk rörelse bestående av riktiga män och verkligt starka kvinnor som tillsammans sätter stopp för främlingars övergrepp mot svenska flickor.

Feminist-Anders hade faktiskt rätt i en sak: lösningen på frågan om kvinnomisshandel är varken enkel eller snabb. Det kommer att ta tid för vår svenska kultur att återhämta sig, så att den kan fortsätta att utvecklas mot att sådant sker allt mer sällan. Men att lösningen skulle vara att förstöra den kultur som hittills lyckats bäst måste vara ett svårslaget rekord i dumhet och arrogans.

Lösningen på de fasansfulla övergrepp som skett på senare år, och som vi innan mångkulturens inrättande aldrig hade sett maken till i vårt land, skulle faktiskt vara både enkel och snabb med en patriotisk regering. Att avskaffa det mångkulturella samhället totalt och återgå till ett svenskt Sverige skulle låta sig göras, på ett humant och rättvist sätt, inom loppet av några få år. Det är värt att kämpa för.

Könsrollsdebatten: ett inlägg

Slutligen vill jag försöka få igång en intern debatt om könsroller inom den patriotiska rörelsen. Åsikterna tycks gå brett isär, men frågan debatteras sällan. Vi klagar, med all rätt, på etablissemangets strävan att bryta upp de traditionella könsrollerna – men utan att presentera några realistiska alternativ.

Det är naturligt att könsrollerna utvecklas under historiens lopp. Hittills har de dock utvecklats sakta och inom vissa ramar, fram till de senaste årens feministiska strävan att vända hela den västerländska könsrollskulturen över ända. De har inte lyckats och kan aldrig lyckas uppnå sitt mål – total jämlikhet på alla områden – helt enkelt därför att män och kvinnor är biologiskt olika. Men de kan ställa till en faslig oreda för oss andra; de gör det svårare för barn att finna sin identitet och piskar upp konflikter mellan män och kvinnor.

Vi behöver en klar och tydlig motbild, och hittills har vi inte lyckats presentera någon sådan. Vårt budskap är i just denna fråga synnerligen luddigt: vi håller fram hemmafrun som kvinnoideal, och varvar detta sporadiskt med att hylla någon fantastisk kvinna ur historien som varit pionjär inom flyg eller kemi eller politik. Det förvirrade intrycket blir närmast att alla kvinnor borde vara hemmafruar utom ett litet fåtal genier. Det blir lätt för kvinnor att tro på etablissemangets påståenden att vi vill *tvinga* tillbaka dem till hemmafrurollen, att vi inte respekterar yrkesarbetande kvinnor, samt att vi är ”mansgrisar” i största allmänhet.

Det gagnar inte vår sak, och för övrigt stämmer det inte överens med verkligheten. Jag har gjort min beskädda del av både disk och blöjbyten, och det samma gäller (i varierande grad) alla manliga patrioter jag känner. Visst byter jag däck eller snickrar staket medan min fru städar eller tvättar, men faktum är att mansgörat vanligtvis tar mycket mindre tid än kvinnogörat, och då vore det ju förbaskat orättvist om min fru tvingades ta hand om alltihop medan jag satt i soffan och pillade mig i naveln.

Tyvärr har vi idag ett feministiskt paradigm som genomsyrar massmedia och politik och som förtrycker alla andra åsikter. De traditionella könsrollerna bespottas och förhånas dagligen, i synnerhet kvinnorollen. Män som betar sig som män blir sällan hånade, men kvinnor förväntas även de bete sig som män. De förväntas överge alla traditionellt kvinnliga uppgifter och dessutom vara glada över att feministerna räddar dem från ”manligt förtryck” såsom att vara hemma med barnen. Att de allra flesta kvinnor *vill* vara hemma med barnen i mycket högre utsträckning än männen tar man ingen hänsyn till. Barnens omvårdnad framställs som en påtvingad börda.

Vi män vill förstås vara bra pappor, vilket även innefattar fysisk närhet med de minsta. Men hur mycket vi än försöker, kan vi aldrig bli lika bra på den biten som kvinnorna. Vi har både mindre behov av och sämre förutsättningar för att ta hand om småbarn, även om man skulle bortse från de självklara sakerna som amning (vilket bara det skulle strida mot all logik). Vi har sämre tålamod med barnskrik, sämre förståelse för barnens behov, och saknar det sjätte sinne som kvinnor tycks ha för om barnen är sjuka.

När män har hand om småbarn försöker vi imitera kvinnorna så gott vi kan. Att ha vår lilla bebis i famnen känns ju helt underbart även för oss, och vi försöker ge dem all värme och trygghet vi förmår. Men vi är helt enkelt sämre på det än kvinnor, och det vore lika löjligt att inte erkänna detta faktum som det vore av kvinnor att inte erkänna att män är fysiskt starkare och bättre lämpade att bära tunga saker eller slåss.

Upp till en ganska hög nivå blir vi bara glada om vår partner besitter goda egenskaper på det egna könets områden. Män ser gärna att deras kvinna är fysiskt stark, och kvinnor ser gärna att deras man är duktig med småbarn. Men det betyder inte att vi ska ta över varandras uppgifter. När en medlem av det motsatta könet är abnormt väl utrustad på det egna könets område reagerar vi faktiskt negativt. Få män tycker att en kvinna med jättemuskler som tar 150 kilo i bänkpress är attraktiv, och få kvinnor attraheras av en man som ständigt tjarar om att det är hans tur att få ligga och gosa med småbarnen. Vi vill kunna uppfylla våra respektive könsroller utan att bli utkonkurrerade.

83% av alla kvinnor sade i en undersökning nyligen att de är nöjda med valfrihet beträffande vem som tar ut föräldraförsäkringen. Det är ett givet faktum att kvinnor tar ut denna i mycket högre grad än männen. Vi mentalt friska människor inser att detta beror på att kvinnor i högre utsträckning *vill* vara hemma med barnen, att det är viktigare både för kvinnorna och för barnen att de får vara hemma under småbarnstiden. Icke så enligt feminismen. De som drabbats av denna smittsamma hjärnröta anser istället att kvinnorna ska *tvingas* ut i arbetslivet och männen *tvingas* stanna hemma. De vill att föräldraförsäkringen ska delas upp fifty-fifty, så att de kvinnor som vill vara hemma tvingas ut i arbetslivet så snabbt som möjligt, medan de män som

vill försörja familjen tvingas vara hemma med barnen. Denna påtvingade ordning anser de vore ett ”framsteg för jämlikheten”.

Men detta är självklarheter inom den patriotiska rörelsen. Vad som är ett problem från vår sida, vad som borde debatteras, är att vi reagerat genom en överdriven idealisering av hemmafrurollen. Vad vi måste inse är att alla förändringar i könsrollerna inte beror på en liten klick könsförnekande feministiska skrikhalsar i massmedia. Tvärtom har dessa kunnat rida på en våg av naturliga förändringar, som de försökt styra för att uppnå sina syften. Medan det är sant att etablissemangen försöker tvinga ut kvinnorna i arbetslivet, är det även så att den tekniska utvecklingen och det mindre antalet barn förändrat villkoren. Förutom under småbarnsåren behöver ingen ägna sig åt hemmet på heltid, och detta har i sig gjort att fler kvinnor börjat yrkesarbeta.

Ska vi gå tillbaka till ett samhälle där de flesta kvinnor är hemmafruar hela livet, så måste vi i vår tur *tvinga* kvinnor att göra som vi (eller rättare sagt några av oss) anser att de borde, vilket vore olyckligt och dumt. Även om kvinnan bör ha huvudansvaret för hemmet, och mannen för att försörja familjen, är det inte det minsta märkligt att fler kvinnor yrkesarbetar idag än förr i tiden. Därmed är det inte heller det minsta märkligt att de allra flesta kvinnor numer vill ha en man som hjälper till med hushållsarbetet. Att ställa upp hemma håller på att bli en del av det svenska mansidealet. Bör vi sörja över det? Inte jag i alla fall. Jag trivs rätt bra med att kunna köra en barnvagn på stan utan att få konstiga blickar. Och när min fru inte är hemmafru, vore det orättvist om jag inte hjälpte till hemma.

Jag tror att min inställning är ganska representativ för den patriotiska rörelsen. Men bristen på intern debatt gör att det ofta framstår som om hemmafrurollen vore det enda alternativet för en ”riktig kvinna”, det enda moraliskt riktiga, och som om vi förväntar oss att alla kvinnor ska vara hemmafruar och ingenting annat. Att en kvinna är hemma med barnen fram till tre, sex eller tio års ålder, vilket hon nu föredrar, istället för att lämna in dem på dagis efter sex månader är inte detsamma som att säga nej till yrkesarbete och karriär för resten av livet.

Under småbarnsåren skulle de allra flesta kvinnor säkerligen vilja stanna hemma, om det var ekonomiskt möjligt och framhölls som ett ideal istället

för att bespottas i massmedia. Vissa kvinnor skulle välja att fortsätta vara hemma längre än så. Men även om den framtida svenska kvinnan förhoppningsvis föder tre barn istället för 1,5 lär de flesta inte vilja vara hemmafruar hela livet. Det är en naturlig förändring att sjuksköterskor numer har man och barn, och inte som förr i tiden bor på sjukhuset för att viga sina liv åt att vårda de sjuka. Det är givet att kvinnor blir kemister, apotekare, läkare, professorer och ingenjörer i större antal än förr. Det vore i mitt tycke lika fel att sträva tillbaka mot ett samhälle där en kvinnlig läkare är något att höja på ögonbrynen över, som det är att gasta om kvinnoförtryck bara för att kvinnor inte utgör 50% av läkarkåren.

Som sagt, jag tror inte att "mansgrisfaktorn" är särskilt stor inom den patriotiska rörelsen. Men den finns där, och utifrån sett framstår den för många som betydligt större. Det är alltså hög tid att vakna upp och inse att vi inte har råd att framstå som om vi ville ge kvinnorna mindre frihet. De svenska kvinnorna har alltid varit bland de friaste i världen och ska så förbli. De ska dessutom återfå friheten att kunna gå på vilka gator de vill och känna sig trygga, och kunna gå i skolan utan att behöva oro sig för att bli tafsade på eller kallade "hora" – med andra ord, de problem som till den allra största delen hänger samman med mångkulturens och normlöshetens utbredning. Men det är en annan historia.

Problemet är inte *att* det sker en omdaning av könsrollerna, utan *hur* den skett när feministerna fått leda processen. Istället måste könsrollerna få vidareutvecklas organiskt inom ramen för vår kultur. För min del tror jag att om folk bara får göra som de vill – utan ett politiskt korrekt etablissemang som flåsar dem i nacken – så kommer de att göra jobbet bättre än vad någon statlig styrning kan. Könsrollerna är nämligen så djupt rotade i vår kultur och biologi att feministerna i själva verket bara åstadkommit några små bucklor i dem. De må föra ett jäkla oväsen i massmedia, men på det hela taget är det faktiskt mycket snack i liten verkstad. Trots en flod av propaganda är det få vanliga kvinnor som kallar sig feminister – och de som gör det brukar bara mena att de vill ha lika lön för lika arbete, samt att deras man gärna kunde hjälpa till lite mer hemma. Med andra ord, de är inte alls feminister. De vill inte avskaffa kärnfamiljen, tvärtom, och de vill ha könsrollerna kvar.

Vår motbild till den feministiska hetspropagandan bör inte vara en ensidig bild av kvinnor, utan valfrihet och bejakande av kvinnors och mäns olikheter. Vi borde tydliggöra att vi ställer upp på principen ”lika lön för lika arbete”. (Även om det finns många frågor som är mycket viktigare att ta itu med. Massinvandringskatastrofen först och främst.) Vi borde också utarbeta förslag för hur en kvinna ska kunna vara hemma under småbarnsåren utan att förlora alltför mycket av sin karriär på det. Visst är det kvinnligt att välja hemmet framför yrkeslivet, men många skulle säkert finna valet betydligt lättare om de slapp välja. Framförallt högutbildade kvinnor behöver hålla kunskaperna vid liv för att inte tappa stinget inom sitt yrke, och bör då kunna arbeta eller fortbilda sig några veckor om året (medan mannen är hemma) under den period då hon väljer att vara hemma med barnen. Rätt använd är ”pappamånaden” ingen dum idé alls, även om den tyvärr används som avstamp för en överdriven jämlikhet som den överväldigande majoriteten kvinnor inte vill ha.

Inte heller tycker jag att vi ska ha en överdrivet negativ inställning till dagis, så länge de inte svänger sig med ”könsneutral” pedagogik. Missförstå mig rätt nu: det är helt uppåt väggarna att barn ska gå på dagis från ett års ålder eller ännu mindre, men uppe i treårsåldern kan det rentav vara nyttigt – även om deltid troligen är bäst för ungarna. Hur som helst bör vi inte skriva folk på näsan exakt hur de ska göra. Ett program som underlättar för de kvinnor som väljer hemmet framför yrkeslivet *och* gör det lättare att kombinera hem och yrkesarbete om man föredrar det, kommer garanterat att locka fler kvinnor än ett ensidigt hyllande av barnafödande och hemmafrurollen.

Det likhetsfeministiska paradigmet måste däremot krossas till stoft och aska. Vi kan inte förbjuda feministerna från att uttrycka sina åsikter med mindre än att vi själva gör oss skyldiga till samma sorts åsiktsförtryck som dagens etablissemang. Men deras själva grundpelare kan vi bannlysa med gott samvete.

Att män och kvinnor är biologiskt olika i sina beteendemönster är ett faktum som för det första är självklart, och för det andra har slagits fast i så många oberoende vetenskapliga undersökningar att det är ren förnekelse av givna fakta att hävda något annat. Trots detta har etablissemangen infört en hel gren

av ”vetenskaplig” forskning, så kallad genusforskning, vars själva utgångspunkt är tron på att vi är likadana. Den skolan och dess ”forskning” ska förpassas till historiens dammigaste skräpkammare med buller och bång.

Vad de mest högljudda och aggressiva feministerna ska göra sedan behöver vi inte bry oss om. De utgör en liten klick av galningar – det går helt enkelt inte att uttrycka det på något annat sätt. Den som kan inbilla sig att kvinnor skulle vara ”män med slida och bröst” (som de uttrycker sig) lider helt enkelt av en mental rubbning, en fix idé eller ett inbillningsfoster som är mer fjärran från verkligheten än de sekter som tror att de ska hämtas upp till himlen av flygande tefat nästa påsk. Deras själva utgångspunkt hör hemma i tidskrifter i stil med ’En ding, ding värld’ och kan utan vidare bannlysas från bildade kretsar.

Vad övriga feminister beträffar, kan de antingen lägga ner verksamheten eller byta fot. Det finns nämligen en helt annan sorts feminism som kallas ”särartsfeminism” och som det i grund och botten inte är något fel på. Särartsfeministerna anser helt enkelt att de typiskt kvinnliga rollerna som barnomsorg och sjukvård ska värderas högre än idag. Om den feministiska ideologin kommit att domineras av dem istället för av likhetsfeministerna så hade det sannolikt lett till högre löner för vårdanställda, bättre villkor för ensamma mammor, högre ersättning till de mammor som stannar hemma med sina barn, med flera fullständigt vettiga åtgärder – istället för till ”könskrig” och förnekande av alla sant kvinnliga egenskaper.

Kan vi se till att de könsförnekande feministerna förpassas till dekis där de hör hemma, så kommer feminismen att få en helt annan inriktning. I bästa fall kan den rentav bli en positiv rörelse som bidrar till att stärka och utveckla vår könsrollskultur istället för att söka utplåna den.

Då lär de även ställa upp på den princip som denna artikel egentligen handlar om. Pojkar ska inte slå flickor. Punkt, slut.

Kvinnoförtryckande kultur. Lagg märke till hur mannen bekräftar de patriarkala strukturerna för att upprätthålla sin dominans över kvinnan.

Berikande kultur. Lagg märke till hur den starka kvinnan gjort sig fri från de traditionella könsrollerna och bekräftar sin självständighet.

Kort om Nationella kvinnoförbundet (NKF)

Nationella kvinnoförbundet är en fristående organisation lanserad av partiet Nationaldemokraterna för och av svenska kvinnor. Förbundets syfte är att utgöra en plattform för kvinnor med en svensk eller nordeuropeisk bakgrund, oavsett ålder eller social ställning, samt att verka för deras ställning, trygghet och utveckling. Vi vill verka för en gemenskap som skapar självsäkra och stolta kvinnor med integritet. För nordeuropeiska kvinnor i alla åldrar som är intresserade, ring oss på: 08 - 745 08 13 (Nationaldemokraternas rikskansli) eller e-posta till: nkf@nd.se så kan ni antingen gå med som stödmedlem eller börja delta på våra aktiviteter.

Elin Lövgren, Nationella kvinnoförbundets ordförande

www.nd.se/nkf

nkf@nd.se

08 - 745 08 13

Könsroller, feminism och kvinnomisshandel är utgiven av partiet Nationaldemokraterna för Nationella kvinnoförbundets räkning på dagen för förbundets bildande den 8 mars 2005, internationella kvinnodagen.

Skriften är en personlig betraktelse och analys av den moderna likhetsfeminismens skadeverkan på de kvinnor, män och barn som utsätts för den – och inte minst på hela det samhälle som upphöjer den till politiskt korrekt dogm. Kritiken är träffsäker och vass, för att inte säga dräpande. Författaren förklarar vad som måste till för vi ska ta oss ur det ekorrhjul och onda cirkel som den dominanta feminismen låst in vårt samhälle i, och öppnar upp för fortsatt debatt inom såväl kulturen och samhället i stort som i den nationella rörelsen.